

9 Αυγούστου 2016

Ο Θεός, είναι ο μόνος που έχει εξουσία σε ζωή και θάνατο... (Άγγελος Αλεκόπουλος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Οι αρχές της ορθόδοξης βιοηθικής πρέπει να έχουν συμβουλευτικό, καθοδηγητικό, προσωπικό και φιλόνηρωπο χαρακτήρα. Κάθε βιοηθική πρόταση σήμερα θα πρέπει να αρθρώνεται κριτικά και να βρίσκεται σε άμεση σχέση με την ανθρώπινη ύπαρξη στο σύνολο της, στοχεύοντας στην ολική σωτηρία του κάθε ανθρώπου ξεχωριστά. Συνεπώς πρέπει να είναι μια υπαρξιακή και φιλόνηρωπη βιοηθική αφενός και αφετέρου το

Θεμέλιο της θα πρέπει να είναι υπερβατικό.^[1]

Τα Βιοηθικά ζητήματα αποτελούν αντικείμενο μελέτης και έρευνας για την ορθόδοξη εκκλησία. Οι κατά τόπους ορθόδοξες εκκλησίες έχουν συγκροτήσει ειδικές επιτροπές αποτελούμενες από επιστήμονες για την εξέταση των Βιοηθικών θεμάτων οι οποίες και παρουσίασαν και παρουσιάζουν, θεολογικές απόψεις σε συνέδρια, σε άρθρα στον τύπο, σε επιστημονικές μελέτες ή ακόμη και με τη μορφή ανακοινώσεων στο διαδίκτυο. Από πλευράς ορθόδοξων εκκλησιών, επίσημες συνοδικές θέσεις δημοσίευσαν η εκκλησία της Ελλάδος η εκκλησία της Ρωσίας και η εκκλησία της Ρουμανίας. Το περιεχόμενο των εν λόγω κειμένων παρουσιάζει σημαντικό ενδιαφέρον για τον πλούτο των θέσεων και των απόψεων.^[2]

Η ορθόδοξη θεολογική προσέγγιση των Βιοηθικών ζητημάτων θα πρέπει να γίνεται πάνω στην βάση των ορθόδοξων αρχών οι οποίες είναι μια επαναθεώρηση των αρχών της βιοηθικής μέσα από το πρίσμα της Χριστιανικής παράδοσης.

Η πρώτη πολύ σημαντική θεολογική αρχή εντοπίζεται στην βασική προϋπόθεση της ηθικής συμπεριφοράς του ανθρώπου και είναι ότι αυτός δεν αποτελεί αιτία της ύπαρξης του, αλλά έχει το «είναι δεδανεισμένον»^[3] Η βασική αυτή θεολογική αρχή εμφανίζεται και σε όλα τα δημοσιευμένα κείμενα των εκκλησιαστικών επιτροπών, κατά την θεώρηση των Βιοηθικών ζητημάτων της ευθανασίας και της άμβλωσης και η εφαρμογή της εκφράζεται με τον σεβασμό στην ιερότητα της ζωής. Εφόσον δημιουργός και δωρεοδότης της ζωής είναι ο Θεός, είναι και ο μόνος ο οποίος έχει εξουσία στην ζωή και στον θάνατο.^[4] Όταν ο άνθρωπος δεν έχει τη συναίσθηση αυτή, είναι φυσικό να υπερβαίνει τα όρια του και να θεοποιεί τον εαυτό του.^[5] Οφείλουμε με άλλα λόγια να μην επιτρέπουμε να αναπτυχθεί μέσα μας το αλαζονικό πνεύμα, που οι αρχαίοι πρόγονοι μας το ονόμαζαν «ύβριν»^[6]

^[1] Κ. Αγόρας, «Ηθική και Βιοηθική», στο συλλογικό τόμο, Δόγμα Πνευματικότητα και ήθος της Ορθοδοξίας, ΕΑΠ, τόμος Α, Πάτρα 2002, σελ.:313

^[2] Ν.Γ. Κοϊου, Βιοηθική Συνοδικά Κείμενα Ορθοδόξων Εκκλησιών, Κέντρο Βιοϊατρικής Ηθικής και Δεοντολογίας, εκδόσεις Σταμούλη Α.Ε, Αθήνα 2007, σελ.:22

^[3] Μαξίμου Ομολογητού, Ερμηνεία εις το πάτερ ημών, PG 90, 893C.

[4] Ν.Γ. Κοΐου, Βιοηθική Συνοδικά Κείμενα Ορθοδόξων Εκκλησιών, Κέντρο Βιοϊατρικής Ηθικής και Δεοντολογίας, εκδόσεις Σταμούλη Α.Ε, Αθήνα 2007, σελ.:24

[5] Γ.Ι. Μαντζαρίδη , «Βιοηθική - η ηθική της παγκοσμιοποίησης», περιοδικό Ινδικτός, τεύχος 14, Ιούνιος 2001,σελ.:30

[6] Γ. Ι. Μαντζαρίδη, Οδοιπορικό Θεολογικής Ανθρωπολογίας, Αγιον Όρος, Ι.Μ Βατοπεδίου 2005 , σελ.:223

Παρατήρηση: το παρόν κείμενο αποτελεί τμήμα της Διπλωματικής Εργασίας “Βιοηθικά προβλήματα στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας” που εκπόνησε ο κ. Άγγελος Αλεκόπουλος, στο πλαίσιο του προγράμματος “Σπουδές στην Ορθόδοξη Θεολογία” της Σχολής Ανθρωπιστικών Σπουδών του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου (ΕΑΠ), με επιβλέποντα καθηγητή τον κ. Νικόλαο Κόιο και την οποία η Πεμπτουσία δημοσιεύει με τη μορφή σειράς άρθρων.

[Δείτε το προηγούμενο άρθρο της σειράς κάνοντας κλικ **εδώ**](#)